

č. 6457.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Lze drahotní přídavek podle zák. č. 260/1919 poukázaný sraziti při úpravě pensijních požitků podle vl. nař. č. 298/21?

(Nález ze dne 5. dubna 1927 č. 6934).

Prejudikatura: Boh. 4352/25 adm.

Věc: Štěpán M. v Š. proti generálnímu fin. ředitelství v Bratislavě o pensijní požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Na základě nál. Boh. 4352/25 adm. zamítlo gřř v Bratislavě nař. rozhodnutím znovu žádost st-lovu o doplatek drah. přídavku, dokládajíc: »Srážku vzpomenutého přídavku odůvodňujeme jednak tím, že Vám byl přiznán neprávem, jednak tím, že na základě posl. odst. bodu 3 § 13 B čl. II vl. nař. č. 298/21 má býti u příjemců příplatků upravených dle zák. č. 260/19 Sb. taktéž provedeno ustanovení § 11 cit. vládn. nařízení, tedy i odst. 2 § 11 cit. nařízení. Slovy »na základě obou cit. nařízení« v odst. 2 § 11 cit. nař. má se v tomto případě (t. j. pro provedení odst. 4 bodu 3 § 13 cit. nař.) rozuměti »na základě zák. č. 260/19, poněvadž by jinak ustanovení posl. odst. bodu 3 § 13 čl. 1 B nař. č. 298/21 nemělo smyslu.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Vadnost řízení, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí žal. úřadu ze 4. července 1922, shledal nss dle uvedeného nálezu v tom, že žal. úřad neřešil otázku, zda onen přídavek neprávem poukázaný může požadovati zpět jednak vzhledem k ustanovení § 20, odst. 2 zák. čl. XXXV z r. 1912, resp. § 115, odst. 2 zák. čl. LXV. z téhož roku, jednak s hlediska, nebyl-li snad přídavek ten přiznán st-li způsobem judikátním. Měl tudíž žal. úřad v novém rozhodnutí svém řešiti věc především s hledisek v nálezu nss-u vytčených. Žal. úřad tak neučinil, vycházeje patrně z názoru, že toho třeba není, poněvadž je tu právní norma, onu srážku výslovně nařizující, totiž předpis posledního odst. bodu 3 § 13 vl. nař. č. 298/21. V tom však je žal. úřad na omylu.

Vl. nař. z 25. srpna 1921 č. 298 Sb., upravující na základě § 7 zák. ze 17. prosince 1919 č. 3 Sb. z r. 1920 na Slov. odpočivné a zaopatřovací požitky býv. státních zaměstnanců systému uherského a jejich pozůstalých, je rozděleno ve tři články. Prvý z těchto článků týče se označených zaměstnanců, pokud vstoupili do výslužby před 31. srpnem 1919, druhý článek vztahuje se k zaměstnancům takovým, kteří vstoupili do výslužby dnem 31. srpna 1919 počínajíc až včetně do 30. dubna 1920, kdežto článek III. obsahuje jen všeobecná ustanovení.

§ 13 zařaden je do čl. I, týče se tudíž rovněž jen stát. zaměstnanců systému uher., kteří vstoupili do výslužby již před 31. srpnem 1919, jak je ostatek patrné i z něho samého, neboť se v něm výslovně mluví o státních zaměstnancích odešedších »na odpočinek dnem 30. září 1918 a později až do 31. července 1919 včetně.« Pak je však použití ustanovení tohoto § na st-le vyloučeno již proto, že st-l, vstoupiv nesporně do výslužby až dnem 1. března 1920, pod ustanovení tohoto § vůbec ne-

spadá. Z toho plyne, že žal. úřad nemohl se z důvodu, jež jedině v rozhodnutí svém uvádí, sprostiti povinnosti, vyplývající pro něho z uvedeného zdejšího nálezu, pročež slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6458.

Státní zaměstnanci: * Služební poměr nižších zřízenců silničních, mostních a vodních, upravený výnosem min. veř. prací z 27. prosince 1920 č. j. 5608/XIV ex 1920 a z 10. dubna 1923 č. j. 265/162 pres. ai 1923, jest povahy soukromoprávní.

(Nález ze dne 5. dubna 1927 č. 7000.)

V ě c: Marek R. v Bratislavě proti referátu ministerstva veřejných prací v Bratislavě o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á .

D ů v o d y: St-1 byl v době od 1. července 1889 do 30. prosince 1890 zaměstnán jako kancelářský sluha u stavebního dozorčího úřadu v B. Dne 30. prosince 1890 byl převzat do služeb uher. stát. drah v poměru mýtníka na dunajském mostě v B. Po převratu vstoupil do služeb čsl. státních drah a zůstal v těchto službách až do roku 1925, kdy byl dekretem refer. min. veř. prací v Bratislavě z 27. února 1925 převzat dnem 21. února 1925 do stát. služby stav. na Slov. jako výběrčí mostního v kategorii nižších zaměstnanců silničních, mostních a vodních s ponecháním dosavadních služ. požitků. Výnosem presidia ref. min. veř. prací v Bratislavě z 28. srpna 1925 přeložen byl st-1 na základě § 16, odst. 1 podle obdoby § 13 zák. č. 286/24 do trvalé výslužby se zákonnými odpočivnými požitky počínajíc dnem 1. září 1925. Nař. rozhodnutím byly st-li vyměřeny odpočivné požitky v základě celkové započítatelné služ. doby 37 roků 2 měsíců a 1 dne.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil se nss nejprve zabývati otázkou, zda služ. poměr st-lův k státu čsl. jest poměrem veřejnoprávním či soukromoprávním, neboť pouze v případě, že by služ. poměr st-lův k státu čsl. byl povahy veřejnoprávní, mohl by nss judikovati o sporu, který z tohoto poměru vzešel.

Služ. poměr st-lův k státu čsl. založen byl tím, že st-1 byl shora zmíněným dekretem referátu min. veř. prací v Bratislavě ustanoven výběrčím mostního v kategorii nižších zaměstnanců silničních, mostních a vodních. Po názoru nss-u byl služ. poměr st-lův tímto dekretem založený poměrem soukromoprávním. K tomuto názoru dospěl nss v základě těchto úvah:

Služ. poměr je zásadně povahy soukromoprávní (§ 1151 a násl., zejm. § 1163 o. z. o.). Veřejnoprávním je služ. poměr jen tehdy, byl-li za takový výslovně prohlášen zvláštní normou, nebo když veřejnoprávní povaha (ráz) jeho vyplývá z určitého zákonného ustanovení, zejména, je-li tu právní norma, která dává kompetenci k rozhodování o takovém poměru úřadům správním. Takovou právní normu, z níž by nepochybně vyplýval veřejnoprávní charakter služ. poměru nižších zřízenců siln., mostn. a vodních — a contrario vyšších zaměstnanců téže kategorie, jichž služ. poměr upraven byl zák. z 28. května 1919 č. 307 Sb. — nss neshledal.